

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ם

תוספות מוסף

א. לטען משי ולחרוש. מום.
 ב' מום: הוא מבוגר נמי החשב
 כל לענין חילופין ע"ש דלא
 שיתקנונו בבית לינן ומואה
 מום: לרלו". ב. וזה אמור
 בראשות לדלה וזה אמור
 בראשות לדלה דאללא
 במישת החמור נקנית הפה
 ואיך אם השם לא היה חמור
 והפה פה ינוי ולא בדורות
 דברן אקי. צב"ה. ג. כי איא
 וקאמרו. מום. ע"ז. ז. זוק אמר
 [שם] משך בדורות חמור תחת
 הפה ולא הספיק בעל הפה
 להשוך את החמור לא קנה בעל החמור
 את הפה והוא קניון שם
 הליפין מדפסי עלייוויה
 הו הוליפין והשתאה אליאך
 מדרוק משם דילמא הא דלא
 קנה ממש דפירות לא אယי
 הליפין. ס"מ. אליל"ע. ו. ובו
 נמי בדרכך בגין רוחך לא
 חמור בפה וטלה וכוי לא
 היה המשלה עליילאי אלפא
 לא לא היבי קונה סומטה
 דילמא בא רבי רבה סל
 בפירות דלא עבידי הליפין
 וק"ל כוונתך. לב"ה. ג. וה
 לא מוחליך להו בפרקען
 משוויאות לנו ורו דמכוכחה
 הרום (כב' מ' מ' מב). ג' גבי ההוא
 דאורו וו בפריאת אדרנן.
 מום: עירוני פטן.

תומ' ר"י הוקן (המשך)
ממנו לא כ"ש [בכורות יג,
א]. נשברו חיטין. ולא טרחה
לאצולינחו והשתאד דיעד ומצי
למיידר רוחה לאצולינחו והוא

ואמרין בפְּרִיקָן דַּלְקָטָן [שם]
וז' אַלְמָנָה, עֲזֵבָה דָּהֶם אַלְמָנָה
לו שָׁלָא מְחֻמָּה מִכְרָה הַלְוָה
איָנוֹן [דרקון אַנְיָנוֹן] גַּנוֹן [ולא]
עַיְשָׂו הַשּׁוֹר. וְהַזְּקִיר מִהְשְׁפִּישָׁוּן

לְלַבָּחָה דָּא דְּכַבְּוָה לְלַבְּדָה
וְהַמְּתָחָר בְּיַדְוֹ וְפִוִּיזָּן [עַמְּבִידָה]
הַהָּרָה בְּיַדְוֹ וְרוֹאָה אַלְמָנָה שְׁפָעָה
וְהַמְּתָחָר. וְהַאֲגִינָה כְּמוֹ שְׁנָבָר לְמַתָּה
סְמִירָה לְגַבְּהָה בְּסִמְרָה לְהַיוֹת.

בכפרה או חמור בשור **בחיליפין**⁶ **דיקא נמי** **צפרא:** פ'ק כו'. מלמי לסתן נטח מטען וdal-

ען זכרון יממר זומר נשלפו חיטין ליינן דמוי למיילד זיס כל כהה
 זומציכא למודח ילהמר למוכר נשלפו חיטין געלילס וו'ת' סטמיה נמי^ט
 אונז קפיטין ווילמר זומר נשלפו מונזיך געלילס וו'ל דלהה נעלם
 צמילס יולג בקרלעך זומס הל צייר נשלפו מונזיך מועלטן^ט:
 מזוכו

הקדש